

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 98.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366432784/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

dige Tæien om hans Redelighed. Selv Huset, han vil nu sælge, kom han neppe saa ærlig til, som han siger, og de store Fordringer, han har paa sin Farbroders Boe, har jeg aldrig hørt Farbroder tale om. Gud veed hvad der bliver tilovers, naar nu hver faaer Sin; og Alle holdt dog Farbroder for en rig Mand.»

»Det maa Skifteretten forstaae – svarede Friants – men det veed jeg kun, at jeg er en Gjak, om jeg nu ikke kjober Huset.»

»Sandt at sige, kjære Friants! – sagde Johanne nu bønlig – jeg er næsten lidt ængstelig for at flytte ind igien i det Huus, hvor kjær ogsaa hver Kroeg der maa være mig fra min Barndom. Farbroders ulykkelige Dødsmaade kan jeg dog aldrig ret forsone mig med, og hver Gang jeg gaar over Lange-Bro og seer de Druknedes Dødningshuus med de lave Vinduer, er det mig altid som jeg maatte hen og see derind, om han ikke laae der endnu og ikke kunde komme i Jorden, førend han kom i sin rette Kiste.»

»Spøger endnu de gamle Ammestue-Eventyr i dit Hoved, min Johanne! For din gode kjære Farbroder behøve vi vist ikke at frygte. Han vilde dog kun bringe os Lykke og Velsignelse, hvis han endnu skulde være om os paa Jorden. Men derfor er jeg rolig; han var from og gudfrygtig, og der var vist Intet i hans Liv, som kunde forstyrre hans Ro efter Døden. At han forsætlig skulde have styrtet sig i Stranden, som Rygtet jo har villet indbilde os, derfor er jeg fuldkommen tryk. Havde jeg kun ikke just været paa min Svendereise og da hos din døende Møster, havde vi maaskee haft ham endnu. Hvor ofte har jeg ikke advaret ham mod den Seilen alene paa Kalleboe Strand! men det skulde han nu engang hver Søndag. Saalænge jeg var i hans Lære, fulgte jeg jo altid med, og da jeg reiste, lovede han mig dog, at tage en Sømand med sig for Fremtiden.»

»Ak, det var en ulyksalig Juul – sukkede Johanne – først da man havde lyst efter ham i Avisen og Hr. Stork havde genkjendt ham i de Druknedes Huus og besørgt ham jordet i Stilhed som en Selvmorder, først da fik jeg Ulykken at vide, og han kom ikke engang i sin rette Kiste og med Nød og neppe i christen Jord.»

»Lad os nu ikke sørge længer, kjære Kone, over hvad der dog ikke stod i vor Magt at hindre! men lad os til min fromme Mesters Erin- dring nu holde hans gamle Huus i Agt og Ære, og befrie det fra det taabelige Vanrygte, ved ubekymret at boe og bygge, hvort han har le-